

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΟΣ ΓΥΡΟΣ
ΤΗΣ ΙΤΑΛΙΑΣ

« Ο τελευταίος Πουλτσινέλα »

ΠΑΡΑΓΩΓΟΣ: **FaroFilm, 2009**

ΣΚΗΝΟΘΕΤΗΣ: **Maurizio Scaparro**

ΣΕΝΑΡΙΟ: **Roberto Rossellini**

ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΕΣ: **Massimo Ranieri**

Jean Sorel

Adriana Asti

Domenico Balsamo

επιμέλεια enzob.

πλοκή

Ο Μικελάντζελο είναι ένας κλασικός ηθοποιός, ο τελευταίος ερμηνευτής της Κομέντια ντελ άρτε μ' έναν δραματικό και μελωδικό Πουλτσινέλα. Ο γιος του Φραντσέσκο δεν σκοπεύει ν' ακολουθήσει τα ίχνη του πατέρα και η πρώην γυναίκα του, η Πάολα, αξία χορεύτρια, διάλεξε το πιο σίγουρο επάγγελμα της μοδίστρας θεάτρου.

Η ταινία αρχίζει στη Νάπολη, όπου ο Μικελάντζελο έχει την χιλιοστή απόρριψη για ένα συμβόλαιο, και μια συμπλοκή με τον γιο του, που τον κατηγορεί ότι είναι αποτυχημένος.

Εν συνέχεια πάμε στο Παρίσι, όπου ο Φραντσέσκο το σκάει χωρίς να του αποκαλύψει την αιτία της φυγής. Εκεί τον βρίσκει ο πατέρας του με την βοήθεια της πρώην συζύγου.

Αυτός πιστεύει ότι το έσκασε εξαιτίας του καβγά και της έλλειψης μέλλοντος, ενώ η αλήθεια είναι ότι ο νεαρός παραβρέθηκε σ' ένα έγκλημα της Καμόρα, και φοβάται για την ζωή του. Ο Μικελάντζελο ψάχνει αμέσως τον Ζαν Πωλ, έναν παλιό του φίλο καθηγητή της Σορβόνης, παθιασμένο με την Κομέντια ντελ άρτε, και αρχίζει να γνωρίζει τον κόσμο της banlieue όπου κρύφτηκε ο γιος. Η ανακάλυψη ενός παλιού θεάτρου, ιδιοκτησία μιας ηλικιωμένης ηθοποιού ιταλικής καταγωγής, σπρώχνει τον Μικελάντζελο να παρουσιάσει τον Πουλτσινέλα του, επανεξετασμένο σ' ένα πολυπολιτισμικό θέαμα. Ο Ζαν Πωλ βρίσκει ένα ακυκλοφόρητο σενάριο του Ρομπέρτο Ροσελίνι, στο οποίο ο Πουλτσινέλα, μετά την εξέγερση του Μασανιέλο στο 1647, ψάχνει την τύχη του στο Παρίσι με τον θίασο του.

Η πρωτοβουλία να το παρουσιάσει στην banlieue, βάζει σε υποψία την αστυνομία που γνωρίζει καλά τα μέλη του θιάσου, και κορυφώνεται μ' ένα επεισόδιο βίας που εκείνη την εποχή βασάνιζε τις banlieue.

Η παράσταση όμως θα επιτρέψει στον Μικελάντζελο να ξαναβρεί την αυτοπεποίθησή του και να αποκαταστήσει τις σχέσεις με την πρώην γυναίκα και τον γιο.

κριτική

Ο πρώτος Πουλτσινέλα λέγεται Σίλβιο Φιορίλο και ερμηνεύει στα σοκάκια της Νάπολης στις αρχές του 17ου αιώνα. Ο τελευταίος Πουλτσινέλα λέγεται Μικελάντζελο Φρακαντζάνι (ή καλύτερα Μάσιμο Ρανιέρι) και ερμηνεύει στα banlieue του Παρισιού, στις αρχές του 21ου αιώνα.

Όπως στο υποθετικό ακυκλοφόρητο σενάριο του Ρομπέρτο Ροσελίνι, ο τελευταίος Πουλτσινέλα αναγκάζεται να μεταναστεύσει.

Όχι σε ακολουθία των ταραχών που χαρακτηρίζουν την εξέγερση του Μασανιέλο, όπως το φαντάστηκε ο πατέρας του Νεορεαλισμού και όπως μεταφέρθηκε με επιτυχία στις θεατρικές σκηνές εδώ και πολλά χρόνια από τον Μάσιμο Ρανιέρι, σε σκηνοθεσία του ίδιου Σκαπάρο.

Μα για να ξαναβρεθεί ένα κοινό (και ένας θίασος) που εκτιμά τον παλιό Πουλτσινέλα που τώρα πια έδωσε στην πατρίδα. Ακόμη και αν αναθεωρημένος σε πολυεθνική σάλτσα με σεβασμό στο ρεύμα της μόδας του politically correct.

Η Νάπολη πρόδωσε τον Πουλτσινέλα αλλά ο Πουλτσινέλα δεν προδίδει τη Νάπολη και επινοεί μια άλλη. Μια Νάπολη στην εξορία.

Παθιασμένο αφιέρωμα στη σκηνή και ευρέως υποστηριγμένο από την εξαιρετη μαεστρία του Μάσιμο Ρανιέρι, που ερμηνεύει τα τραγούδια του, παντρεύει το θέατρο του Εδουάρδο με τον ποιητικό ρεαλισμό του κινηματογράφου του Καρνέ, σε μια θαυματουργή νότα αισιοδοξίας της Θέλησης σε δύσπιστο χρόνο προς την τέχνη.

Ακόμη, ταυτόχρονα, σύγκρουση (νικήτρια) ενός ονειροπόλου που αρνείται ν' αποποιηθεί το πάθος του και να υποταχτεί στην ανούσια στην επικρατούσα κουλτούρα για να επιβιώσει.

Ιδεαλισμός με τον οποίο αντιτίθεται η ρεαλιστική ιδέα της ζωής απ' την πλευρά του γιου και της πρώην γυναίκας του, αλλά και καταφέρνει να παρασύρει όλους με τον ενθουσιασμό όποιου αγαπάει αυτό που κάνει.